

politică se lepădase atât de voal, cât și de centură după prima vară, ultima perioadă o făcuse să se dedea din nou unor obiceiuri mai vechi. Cu câteva zile înainte, Madeleine fusese implicată într-o altercație cu un păianjen balinez brun-vișiniu, încheiată cu storcoșirea arahnidei chiar pe fruntea fetei. Traumaticul incident i-a redeclanșat imediat senzația de panică, de unde și reimplementarea căștii de baie.

În această dimineață, Madeleine nu fu trezită de halucinația în care opt picioare lipicioase îi dansau pe braț, ci de ceva mult mai inofensiv. Cu ochii încă închiși strâns, fata simți un miros înțepător. Nu era fum sau vreun alt pericol ușor de recunoscut. Miasma grea și îmbâcsită, copleșitor de dulceagă îi persista atât în gură, cât și în nări. Cu toate că Madeleine avusese întotdeauna o slăbiciune pentru dulceață, mirosul acesta era de-a dreptul greșos. Dacă astăzi ar fi fost oricare altă zi, ar fi deschis ochii pe loc pentru a-și satisface curiozitatea. Dar în dimineața aceasta Madeleine nu se putea gândi la ceva mai înfricoșător decât la următoarele ore.

– Madeleine, șopti o voce familiară, iar respirația caldă se revărsa pe obrajii fetei.

Negăsind o cale de scăpare, Madeleine cedă și își descleștă încet ochii. La doar câțiva centimetri de fața ei o putea vedea pe excentrica directoare a Școlii Fricoșilor, doamna Wellington. Unii oameni arată bine priviți de aproape, dar ea cu siguranță nu era unul dintre ei. Ridurile crestate adânc ale femeii erau acoperite de straturi groase de machiaj care nu o avantajau deloc, punând în evidență amprenta nemiiloasă a timpului asupra chipului ei.

– Bună dimineața, doamnă Wellington, șopti Madeleine încurcată înainte să-și simtă simțul olfactiv copleșit din nou de miasmă. Nu aș vrea să par impertinentă, dar ce Dumnezeu e acest miros?

– N-am agreat niciodată mirosul corporal, așa că l-am pus pe Schmidty să-mi înlocuiască glandele endocrine cu marmeladă și miere. Minunat, nu-i așa?

– Dar Schmidty nu este medic! exclamă Madeleine.

– Nu, dar în copilărie se juca foarte des de-a medicul.

– N-are nici o importanță.

– Șșș, răspuse doamna Wellington. O să-i trezești pe ceilalți. N-avem timp de pălăvrăgeală, ne vedem în sala de clasă imediat.

Madeleine privi chipul bătrânei și încuviință din cap. În aer plutea o tensiune justificabilă de vreme ce doamna Wellington se pregătea să-și înfrunte cele două mari temeri ale sale: Abernathy și pierderea școlii. Mai mult decât un fiu vitreg rătăcitor, Abernathy era singurul eșec al doamnei Wellington ca profesor – un adevăr pe care abia îl putea recunoaște în sine ei, darămite în fața lumii întregi.

Pe măsură ce doamna Wellington pășea grațios spre hol, iar pisicile ei, Fiona, Errol, Annabelle și Ratty, se împleteau în jurul picioarelor ei, Madeleine alunecă discret dintre așternuturi. Acesta nu era un lucru ușor, căci fetița în vârstă de zece ani, Hyacinth Hicklebee-Riyatulle, și dihorul ei de companie, Țelină, dormeau ghemuiți la piciorul patului. Hyacinth – sau, așa cum prefera să i se spună, Hyhy – era cunoscută pentru comportamentul ei agasant și pentru frica de a rămâne singură. Pășind cu grijă în vârful picioarelor,

Madeleine se îndepărta de patul ei și de cel al fetei de trei-sprezece ani din Rhode Island, Lucy „Lulu“ Punchalower.

Adâncită în somn, cu buclele ei blond-roșcate acoperindu-i fața pistruiată, Lulu dezvăluia o gingășie pe care rar o afișa când era trează. Tânăra cutezătoare era cunoscută pentru că spunea totul verde în față, pentru că nu-și ascundea gândurile și nici nu ezita să-și dea ochii peste cap. Bineînțeles, trebuie menționat că fațada încrezătoare a lui Lulu se prăbușea într-o clipă când era vorba de spații închise. Când era forțată să pășească într-un lift sau într-o cameră fără ferestre, Lulu devenea cu totul isterică. Odată ajunsese chiar să ia cu forța căruciorul unui spălător de geamuri pentru a evita liftul unui hotel din Boston. Din păcate, Lulu nu știa cum să manevreze scripetele și a fost nevoită să fie salvată de pompieri. Întreaga poveste a ajuns la știrile de seară, spre disperarea părinților ei care țin enorm la imagine.

Acum, în timp ce soarele strălucea deasupra decrepitului conac de piatră cunoscut ca Summerstone, Madeleine cobora scările scârțâitoare pe vârfuri, iar importanța zilei care o aștepta îi persista greoi în minte. Dacă doamna Wellington și Abernathy nu se împăcau și practic alimentau reportajul lui Sylvie Montgomery, Școala Fricoșilor avea să fie închisă imediat și fără pompă. Iar cum nimic altceva nu avea vreun efect asupra fobiei ei, nici măcar seminarul deosebit de experimental denumit „Spălarea creierelor pentru insecte“, Madeleine nu-și putea permite să piardă școala. Acesta era un lucru pe care toți elevii Școlii Fricoșilor îl recunoșteau: fără să poată urma cursul până la capăt aveau șanse să alunece înapoi spre viețile lor perturbate de panică.

Până ca Madeleine să fi trecut de foaierea roz bombon și dincolo de peretele cu fotografii din concursurile de frumusețe, stomacul ei se înnodase într-un mod complicat. Nici chiar vederea Marelui Hol, un coridor grandios cu uși diferite între ele, nu îi putea distra atenția lui Madeleine de la anxietatea care puneă stăpânire pe ea. Trapa de avion, poarta de fermă, portalul în formă de girafă și o infinitate de alte aberații creative treceau neobservate de ochii ei pierduți, în timp ce pășea în sala de bal, care găzduia atât sala de clasă, cât și camera de zi.

De îndată ce intră, Madeleine o putu vedea pe doamna Wellington purtând o pijama roz de satin care se asorta cu fardul de pleoape, pășind neliniștită prin fața canapelei. Înainte să ajungă la Școala Fricoșilor, Madeleine nu crezuse că exista vreo femeie care să se machieze și înainte de culcare. Dar doamna Wellington era chiar o astfel de femeie și avea fardurile, rimelul, rujul și genele false drept dovadă.

- Căscata băilor, slavă cerului că ai ajuns *în sfârșit!* exclamă doamna Wellington.

Madeleine își netezi delicat casca de baie transparentă înainte de a-i arunca bătrânei o privire deranjată.

- Doamnă Wellington, nu aș vrea să fiu impertinentă tocmai astăzi, dar dumneavoastră m-ați chemat acum treizeci de secunde. Și vă rog să nu îmi mai spuneți Căscata băilor, mă faceți să mă simt ca și cum aș fi un personaj de desene animate - și nici măcar unul foarte atractiv.

- Se pare că cineva s-a trezit pe partea stângă a patului.

- Știu că nu e cazul să întreb, spuse Madeleine suspinând, dar ce nu e în regulă cu partea stângă a patului?

- Nu e partea cea *dreaptă*, spuse doamna Wellington brusc, iar gura ei își schimbă culoarea. Bătrâna suferea de un fel de anomalie genetică, având capilare supradimensionate în buze, care se închideau la culoare când era furioasă, neliniștită sau jenată.

Madeleine se abținu să îi răspundă, continuând să verifice rudimentar din priviri prezența păianjenilor și a altor goange în cameră. Încăperile fără pânze de păianjen o ajutau să se relaxeze într-adevăr, dar nu și astăzi. Erau mult prea multe în joc pentru a se putea relaxa. Simplul gând că s-ar putea relaxa părea de-a dreptul iresponsabil, aproape ilegal!

Doamna Wellington se afundă grațios în pernele canapelei, încrucișându-și picioarele, și o îndemnă pe Madeleine să i se alăture. Cele patru pisici o înconjurară pășind sincronizat, ca într-un dans, și se așezară în poziție de sfinx. După ce localizează fiecare coadă și lăbuță de pe canapea, Madeleine luă loc lângă doamna Wellington, imitând postura perfect verticală a profesoarei ei. În timp ce tânăra se pregătea să întrebe care era scopul acestei vizite matinale, ochii ei erau ațintiți asupra degetelor lungi, subțiri ale doamnei Wellington, acoperite de pete maronii de bătrânețe. Era periculos de ușor să uiți că în spatele acelei personalități puternice se ascundea un trup fragil, ofilit de trecerea timpului și de multe încercări.

- Madeleine, te-am chemat astăzi aici, anunță doamna Wellington, pentru că mi se întâmplă ceva ciudat.

- Cred că înțeleg. Posibilitatea de a vă pierde școala trebuie să fie deosebit de înspăimântătoare, este moștenirea dumneavoastră pentru care ați muncit atât de mult. Iar cât

despre confruntarea cu Abernathy, ei bine, bănuiesc că este normal să vă fie teamă după atâția ani.

- Trebuie să-ți amintesc că sunt directoarea Școlii *Fricoșilor*? Cunoasc temerile mai bine ca oricine! Ba mai mult, de curând mi-am acordat singură un doctorat onorific în domeniu, așa că te pot asigura că nu *frica* mea este problema. E vorba de ceva mult mai apăsător, spuse doamna Wellington ferm ducându-și mâna la piept și încordându-și fața pentru a înghiți zgomotos.

- Doar nu aveți de gând să vă înscenați moartea din nou?

- Nu! se răsti doamna Wellington, apoi își domoli tonul. Te rog, Madeleine, am apelat la tine pentru a primi un sfat britanic de bun-simț. Am nevoie de ajutor. Ceva nu e deloc în regulă cu mine...

- În calitate de britanic cu bun-simț, cred că ar trebui să-i trezesc și pe ceilalți. După cum știți, Theo se pricepe în mod deosebit la diagnostice, iar Garrison este voinic, în caz că veți avea nevoie de sprijin pentru a merge. Lulu știe manevre de prim ajutor, iar Hyacinth, ei bine, ea de fapt mai mult încurcă, așa că mai bine aș lăsa-o să doarmă în continuare cu dihorul, se bâlbâi Madeleine incontrolabil, panica strecurându-i-se în voce pe măsură ce părea camera pentru a-și aduna prietenii.

În câteva minute, Madeleine revenise deja însoțită de colegii ei de clasă, somnoroși și îmbrăcați în pijamale - Theo, Garrison și Lulu. Un specialist autointitulat atât în materie de boli, cât și de moarte, newyorkezul dolofan în vârstă de treisprezece ani, pe nume Theo Bartholomew, se poziționa greoi în fruntea grupului. După ce își netezi la repezeală

cârlionții șateni ciufuliți, își fixă ochelarii soioși pe nasul delicat și începu examinarea.

- A sosit doctorul, anunță el încrezător apucând încheietura doamnei Wellington. Iar vestea bună este că are puls, ceea ce înseamnă că este *cu siguranță* încă vie.

- Aoleu, Maddie n-ar fi trebuit să te trezească și pe tine, se plânse Lulu, deja enervată de aerele lui Theo.

În mod oarecum surprinzător, Theo o ignoră pe Lulu și își concentrează toată atenția asupra doamnei Wellington.

- Aveți o migrenă acută sau cronică?

- Nu, răspuse doamna Wellington. N-am mai avut nici o problemă cu capul de când am renunțat la smoolă pe post de lipici de peruci.

- În acest caz, cred că putem exclude o tumoră pe creier în stadiu avansat, un aneurism sau vreun abces cranian, declară Theo foarte serios înainte de a continua. Ați simțit vreun fel de furnicăture la extremități?

- La extremități?

- Extremități e un cuvânt pompos pentru mâini și picioare, explică Madeleine.

- Încerc să descopăr semnele unui atac cerebral sau simptome de scleroză în plăci sau fibromialgie - bolile standard care îți amenință viața, răspuse Theo.

- Sincer, în majoritatea timpului uit complet că am extremități, darămite să le mai și simt, răspuse doamna Wellington.

- Interesant, spuse Theo scoțându-și ochelarii murdari și ștergându-i de bluza de pijama.

- *Interesant?* De ce e *interesant?* întrebă doamna Wellington iritată.

- O, nu e deloc interesant, dar îmi place să folosesc cuvântul. Așadar, ați observat porțiuni mari de carne dispărând de pe corpul dumneavoastră?

- Cu siguranță nu.

- Deci putem exclude o bacterie carnivora, spuse Theo frecându-și bărbia și privind felinele întinse în jurul doamnei Wellington. Există vreo șansă ca una dintre pisici să vă fi zgâriat și să aveți boala ghearelor de pisică?

- Pe asta a inventat-o pe loc, mormăi Lulu printre dinți.

- De fapt, Lulu, e *chiar adevărată*, zise Theo. Dacă nu mă crezi, intră pe iTunes - e și un cântec despre asta.

- Scuză-mă, am uitat ce sursă credibilă este iTunes când pui un diagnostic, replică Lulu.

- Te asigur, Șunculiță, pisicile astea nu și-au ascuțit o gheară în viața lor, spuse doamna Wellington. Nu ai văzut spa-ul pentru pisici de la subsol? Au până și o limbă artificială care le curăță blana.

- Urăsc subsolurile... nu au ferestre... foarte rău, mormăi Lulu neliniștită, mai mult pentru ea.

- Deci nu aveți boala ghearelor de pisică, nici bacterii, tumoră pe creier, aneurism, abces cranian, scleroză în plăci, atac cerebral sau fibromialgie. Trebuie să recunosc, sunt depășit. Ar putea fi ceva care să intre în Cartea Recordurilor sau poate doar pe WebMD, dar cum nu aveți conexiune la internet, voi miza pe un mister medical.

- Pe bune? spuse adolescentul de paisprezece ani, originar din Miami, Garrison Feldman, pășind în fața lui Theo. Înalt și bronzat, cu bucle blonde rebele, băiatul hidrofob era o apariție foarte impunătoare. De ce nu ne spuneți mai bine ce

vă supără, doamnă Wellington? Vă promit că va fi mult mai simplu decât să-l lăsați pe Theo să vă consulte.

Doamna Wellington încuviință din cap și strânse din buze înainte de a vorbi:

- De când am aflat de povestea cu Sylvie Montgomery și de planul de a mă confrunta cu Abernathy am început să am cele mai ciudate senzații.

- Ce fel de senzații? Întrebă Lulu tot mai curioasă.

- Îmi simt pieptul greu, am lacrimi în ochi, un gol în stomac. Iar partea cea mai rea, gândurile îmi zboară spre trecut, spre momentul când l-am cunoscut prima oară pe Abernathy...

Cu multe decenii în urmă, mai multe decât ar putea număra un cimpanzeu, domnul Wellington și-a adus fiul, pe Abernathy, la Școala Fricoșilor. Băiatul avea nevoie disperată de ajutor căci suferea de o frică irațională de mame vitrege, cunoscută și ca novercafobie, după ce tatăl lui rămăsese văduv. Dar soarta a făcut ca doamna Wellington, pe atunci domnișoara Hesterfield, și domnul Wellington să se îndrăgostească nebunește. Bineînțeles, au încercat să-și ascundă sentimentele față de Abernathy, dar curând el le-a descoperit scrisorile de dragoste, iar asta l-a decompensat total. Din acel moment, Abernathy nu a mai petrecut nici o noapte sub același acoperiș cu tatăl său ori cu mama sa vitregă. A ales să se refugieze în natură, trăind o viață liniștită de pustnic.

Mama Natură și-a lăsat amprenta asupra lui: pielea i s-a înăsprit în timp și a căpătat o tentă gri, iar părul său încâlcit a fost decolorat de soare. Cu toate acestea, trăsătura sa cea

mai notabilă era neputința lui totală de a socializa normal. Dacă nu ar fi fost dragostea lui oarbă pentru muzică, ar fi continuat să locuiască printre copaci și veverițe. În mod șocant, cântecul complet afon al lui Hyacinth fusese ceea ce îl făcuse pe Abernathy să se apropie din nou de Școala Fricoșilor. Iar ajuns acolo, s-a simțit atras de compania oamenilor după câteva decenii petrecute vorbind de unul singur cu animalele.

- Concurenți, trebuie să îmi spuneți adevărul, îi imploră doamna Wellington pe studenți sau, așa cum le spunea ea, „concurenții concursului de frumusețe al vieții“. Ce e în neregulă cu mine?

- Sunt singurul care crede că e o întrebare-capcană? spuse Theo cu fruntea încrețită.

Din spatele sălii de bal se auzi inconfundabilul servitor al doamnei Wellington, Schmidty. În încercarea de a-și echilibra burta supradimensionată, acoperită mereu de poliester, și chelia dichisită cu o cărare într-o parte, Schmidty căpătase un mers târșăit cu totul aparte.

- Madame, trebuie să vă explic din nou ce se întâmplă cu dumneavoastră? strigă Schmidty din capătul celălalt al camerei, în timp ce rotofeiul bulldog englez Macaroană venea cu pași împleticiți în urma lui, îmbrăcat în pijamale cu dungi albastre.

- Nu e meningită, nu-i așa? întrebă Theo îndepărtându-se de doamna Wellington. Pe mine deja mă durea un pic în gât.

- Nu, domnule Theo, e vorba despre ceva mult mai banal... Sentimente, răspuse Schmidty.